

‘Giuseppe riconosciuto’

De nou, la buidor d’una absència insubstituïble que ens fa més orfes intel·lectualment. Enmig d’aquest context populista que vol banalitzar el coneixement amb la paraula “difusió” i que es vanta amb la seva ignorància de menysprear la recerca erudita que enlaira una cultura, ens deixa un musicòleg de cap a peus: Josep Dolcet.

En Josep era una autoritat que no necessitava fer soroll. Era un home que treballava des del silenci de la seva constant recerca, perquè fossin només els músics els que transmetessin el que ell aconseguia treure de la pols dels arxius. Això no li va permetre, potser, manejar el poder que alguns ostenten, però, per contra, gràcies a ell, tenim edicions impecables de molts dels nostres compositors antics que van fer carrera a Europa fa trescents anys i que encara reivindiquem concert a concert, picant aquesta pedra tan dura que és la nostra cultura catalana.

Els músics d’aquell passat i d’avui en dia li deuen la seva devoció i paciència, plasmades sobre el paper pautat amb un rigor difícil de trobar en aquestes terres plenes d’egocentrismes tan erms com cridaners. En Josep, en canvi, treballava amb naturalitat, amb sentit comú, amb una flema quasi britànica que feia la seva conversa sempre interessant i compromesa amb una època que a Barcelona i a molts altres indrets hi va deixar un rastre que encara ressona.

Des de l’editorial Tritò, en Josep va esdevenir un referent per a qui pogués estar interessat en saber qui era Domènec Terradellas o els germans Pla o Carles Baguer o Ramon Carnicer. Noms que es sumergeixen en l’oblit una i una altra vegada, només coneguts per una minoria acadèmica que no ha sabut fer-los sonar com ell, donant-los l’instrument imprescindible, la partitura, perquè músics d’aquí i d’allà els toquin com mereixen.

En Josep tenia molt clara l’arrel de la nostra música i el tarannà que la feia tan honesta. La seva joventut com a trompetista i en el món de la cobla, com es recordava al seu funeral, no el va abandonar mai. De l’ànima popular en treia la noblesa de la més culta, de la més elaborada per conjunts instrumentals o vocals. Tot pertanyia al mateix arbre, sota el qual vivia amb plenitud.

A ell li devem, entre molts altres títols, la revisió i l’edició de l’oratori en tres actes de Domènec Terradellas

titul·lat, precisament, *Giuseppe riconosciuto*. El seus treballs exhaustius sobre aquest compositor català que va triomfar a Nàpols i a Roma, del que en va fer una tesi doctoral i un assaig biogràfic que li va valdre el I Premi Ernest Lluch de Recuperació del Patrimoni Musical el 2006, encara estan per editar. Que la seva pèrdua prematura serveixi per adonar-nos que el seu exemple ha estat una excepció.